

éxit tant extraordinari, que de llavors en avant la fama de Wagner va esser ja universal.

A aquesta obra varen seguir: el poema *Jesús de Nazareth*; el drama històric *Frederic Barberousse* i el poema mitològic *Siegfried's Tod*, inspirat en els Nibelungs i'ls Eddas escandinaues.

Ficat amb la política de la època i en pro del partit revolucionari, va esser tancat a la presó, poguent fugarse, gràcies a un passaport amb nom canviat que li facilità son amic Liszt; aleshores, va comensar per a Wagner una època de desterro, que's va perllongar a dotze anys de penyalitats. Al comensament es va dedicar a fer conèixer amb escrits les seves teories polítiques, socials i artístiques; entre'ls: *Art i revolució*, *Els jueus en la música*, *L'obra d'art del pervindre*, i mes tart la seva obra teòrica mes perfecte, *Opera i drama*. Després d'escriure un drama en tres actes titulat: *Wieland el ferrer* que no arribà a posarhi música, en 1851, a Zurich, es va dedicar a planejar la Tetralogia *L'Anell del Nibelung*, i al efecte va comensar per la 3.ª part, *La posta dels Deus*, després la 2.ª *Sigfrid*, a la que va seguir la *Walkyria* i acabant per el prólec *L'or del Rhin*. Seguidament, va posarlos en música per el seu ordre natural, deixant acabats en 1857 el prólec, la primera part i la meitat de la 2.ª, abandonant la Tetralogia sense acabar el segon acte de *Siegfried*, desalentat per a les extenses proporcions del seu treball.

Pensant en construir una obra mes fàcilment representable, i iniciat amb las doctrines filosòfiques de Schopenhauer que dominaven son esprit, va emprendre la composició del drama musical *Tristany i Isolda*, que acabà en 1859; mes no conseguint ferlo posar en escena, va marxar a París, ont poderoses influències, varen obtenir que Napoleó III manés fer representar el *Tannhauser* en el teatre de la Ópera. Wagner va voiguer preparar al públic francès, escrivint la célebre *Lletra sobre la música*, per a fer conèixer son credo artístic, fet en forma de carta a son amic Frederic Villot, que pot considerarse com la professió de fe de la teoria wagneriana; mes sos numerosos enemics que eren els mes, varen calificarla de pretenciosa de un orgull tan gran, que als pocs dies fracasaba el *Tannhauser* a París, de la manera mes imbecíl qu'es pogués fer. Despreciant els insults d'un públic sens coneixements de compendrel, va anarsen Wagner a Viena en 1861, ont en mitx de la mes gran miseria li quedà encar esprit per a escriure la deliciosa comèdia musical *Els Mestres cantaires de Nuremberg*.

Els posteriors anys foren per a el artista els mes terribles en la seva lluita per la existencia. Perduda l'esperansa de veurer representades la seves obras, excluidas de totes parts, va viurer tristement, fins el dia en que va trobar un personatge gran, quina intervenció inesperada, va canviar rapidament, la tristesa amb que es trobaba. El jove rei Lluís II de Baviera, admirador apassionat de las obras d'en Wagner, apenas va pujar al trono en 1864, va cridarlo, brindantli una espléndida protecció. Al any següent s'estrenaba el *Tristany* a Munich, amb una execussió maravellosa per a els esposos Schnorr, encarregats dels protagonistes, portant la batuta l'eminent mestre Hans de Bulow; mes,

una desgracia inesperada va venir a trencar las representacions: Schnorr, el sens rival *Tristany*, al quedar abatut en la escena de la mort, després de la agitada desesperació de la agonía va esser víctima de un refredat degut a les corrents d'aire del escenari, qui als quinze dies moría, privant a Wagner de son intérprete predilecte. Envejiosos els de la cort dels favors que el rei dispensava al artista, es varen conjurar contra aquest, obligantlo a separarse de son protector, per lo que s'en anà a Suíssa, instalantse en la poética torre de Triebchen, a la vora del llac dels Quatre cantons, ont acabà la partitura dels *Mestres cantaires*, estrenantse a Munich en 1868, baix la batuta de Hans de Bulow, amb l'èxit mes entusiasta. Allà també tornà a treballar en la Tetralogia, deixada en 1857, acabant el *Siegfried* en 1869 i la *Posta dels Deus* en 1874; així es que entre el comensament i el final d'aquesta obra, varen passar 22 anys. Impacient Lluís II per a poguer sentir l'*Anell del Nibelung*, va fer estrenar a Munich las parts del cicle ja acabades, fentse la primera representació del prólec *L'or del Rhin* en 1869; al any següent, la de *La Walkyria*, mes aquestes audicions bastant imperfectes, a causa de la deficiencia dels elements escènics, varen avivar al monarca i a son fidel amic els desitjos de construir un teatre especial, per a representar amb les degudes condicions la Tetralogia complerta.

En 1870, Wagner, (cinc anys feia qu'era viudo) es va casar amb Cosima Liszt, filla del gran pianista i divorciada de son marit Hans de Bulow, naixent de aquest enllaç un fill, al que's va dir Siegfried, nom d'un dels seus héroes, i en quin honor va compondre la deliciosa obra *Siegfried-Idyll*.

Al següent any, anant casualment a la vila de Bayreuth, va trobar Wagner el lloc a propòsit per a son somniat teatre, i instalantse en ella va fundar una societat amb accions, per a realitzar son projecte. En 1872 es posava la primera pedra, fentse una festa en el antic teatre de la vila en que un contingent de 400 executants interpretá la novena simfonia de Beethoven, baix la batuta del mateix Wagner; quedant acabat el teatre en 1876, inaugurantse la tarde del 13 d'Agost del mateix any amb la representació de la Tetralogia complerta, que's repetí per tres vegades seguides, dirigida per Hans Richter i interpretada per els mes eminents artistes alemanys.

Clar es que si aquestas representacions foren cares per la grandesa de las obras, estigué el teatre tancat sis anys, per a tornar a obrirlo en 1882, amb l'estrena del *Parcival*, última obra i testament musical de Ricart Wagner, baix la direcció de Hermann Levy, fentse 16 vegadas, amb éxit contínuo i creixent. Als pocs mesos, trobantse malament, feia temps, per una enfermetat al cor, anà Wagner a Venècia, instalantse en el Palau Vendramin-Calergi, ont morí el 13 de Febrer de 1883, als 70 anys de edat. Ses despulles foren portades amb gran solemnitat a Bayreuth i després de feta una solemnisima cerimonia, tornaren a la terra sas cendras, als acords de la marxa fúnebre de *La Posta dels Deus*, quedant enterrat en el jardí posterior de sa casa Wahnfried, (que vol dir *Palau*

de l'imaginació), sota una senzilla llosa sense cap inscripció, no lluny del teatre que simbolisa l'obra d'un dels més colossals genis de l'humanitat.

B. M. M.

NOTA POLITICA

El Sr. Comte no pot viurer sense tenir varis enredos entre mans; vol fer gala de sas habilitats polítiques. Are's conta que al dir al senyor Cobián que el president del congrés seria'l senyor Villanueva, el governador del Banc va sugerir al quefe del Govern l'idea de que'l Sr. Burell fos el successor del Sr. Villanueva.

Com les relacions entre el comte de Romanones i el senyor Burell no son gaire corals desde fa una temporada, se va encomanar al senyor Suárez Inclán que s'entrevistés amb el notable periodista, i aquest va ascepar, i sembla que per a guanyar temps, comensá l'estudi del presupost del departament que havia de regir.

Després el comte de Romanones, per cortesia, i en la seguretat de que no asceparia la cartera, la va oferir al senyor Gasset, qui, amb gran sorpresa del comte, la va ascepar en principi.

No quedava sols en aixó el conflicte, sino que are'l senyor Barroso se considera mes incompatible amb el senyor Gasset, tenint aquest una cartera, que en la presidencia del Congrés i ha dimitit.

La Creu Roja

El dijous visitarem l'estada qu'ocupa la Creu Roja al carrer de Ricoma, amb motiu de la visita que hi feren el Sr. Rector i una comissió de l'Ajuntament.

Se composa de tres departaments l'instalació que visitarem. En el primer hi han molt ben collocades a cada costat de l'habitació, qu'es la d'entrada, en palmosos a la paret i en disposició de servir immediatament, cinc lliteres i en el fondo de l'habitació artísticament disposades: pales, pics, destrals i altres eines propies per a l'escuadra de gastadors.

A l'esquerra hi ha altre departament aont hi ha 'l depatx, amb la seva taula escriptori, quadros amb les llistes dels qui componen l'associació i una gran vitrina, de molt gust, al fondo de la qual i resguardada per un cristall de grans dimensions, regalat per el Sr. Barangé, hi ha l'hermosa bandera que posseix la Creu Roja de Granollers.

Aquest departament i aquesta vitrina era lo que de nou s'inauguraba i que fou la causa de la visita del Sr. Rector i del Ajuntament.

Passarem al altre departament qu'es el que serveix de dispensari: hi vejerem un llit articulat, un altre llit amb somier i matalassos, i en una vitrina alguns instruments quirurgics, tot net i arreglat que feia goig de debó.

Aquest últim departament es el que te mes necessitat de modificarse procurant son aixamplament, posanthi algun llit mes i dotantlo de mes instruments, sobretot per a els cassos en que, com ja ha succeit, tinga que servir de casa de socors.